

Tudi brez vojn gre

Tretja predstava **Prešernovega gledališča** v aktualni sezoni je krstna uprizoritev družinske drame Maruše Krese *Da me je strah?* v režiji Anđelke Nikolić.

Igor Kavčič

Izjemna sezona v **Prešernovem gledališču** se nadaljuje z novo predstavo z naslovom *Da me je strah?*, katere besedilo temelji na istoimenskem romanu pesnice, pisateljice, novinarki, humanitarke in feministke Maruše Krese (1947–2013), ki je izšel v letu pred avtoričino smrtjo in je prejel nagrado kritiško sito za najboljšo knjigo leta 2012 po mnenju Društva slovenskih literarnih kritikov. Roman je pravzaprav družinska saga, literarizirana zgodba staršev partizanov, prvoborcev – njega in nje – ki o svojem doživljanju vojnega časa in tudi nove oblasti po njej pripovedujeta hčeri Maruši, ki se kot otrok kasneje pojavi v vlogi tretjega pripovedovalca. Zgodba se začne leta 1941 in se zaključuje leta 2012.

Zahtevno delo dramatizacije romana je v sodelovanju z režiser-

Da me je strah? v Prešernovem gledališču nam ponuja priložnost, da prisluhnemo osebnim, intimnim pogledom na vojno in nas hkrati spodbuja k razmišljanju o lepšem jutri. V tem smislu je Marušina zgodba ob novi vojni na evropskih tleh še kako aktualna in je poziv vsem nam: da, tudi brez vojn gre.

Predstavo odlikuje uglašen igralski kvartet: **Vesna Jevnikar** in **Borut Veselko** ter **Miha Rodman** in gostujoča igralka **Tina Resman**. / Foto: Nada Žgank

ko Anđelko Nikolić pripravila dramatičarka Simona Hamer. Preplet mnogih zgodb in občutkov ob posameznih dogodkih v vojni in razmišljanju o njih s povojne razdalje sta na zanimiv način umestili v približno uro in pol dolgo predstavo. Vlogo Maruše kot otroka sta namenili občinstvu. Tako štirje igralci, ki igrajo dva lika v različnih življenjskih obdobjih, **Miha Rodman** in Tina Resman v mladih partizanskih letih ter **Borut Veselko** in **Vesna Jevnikar** v odrasli dobi, na neki način vseskozi ne nagovarjajo le Maruše, ampak tudi občinstvo.

Predstava ne govori o naših in vaših, ampak pripoveduje o vsakokratni vojni in njenih posledicah. Če se v prvem obdobju ta odvija skozi puškine cevi, se kasneje – na primer v času informbiroja – ta dogaja na ravni pravih ali napačnih

političnih usmeritev. Zdi se, da režiserka kljub začrtani zgodbi, ki vsekakor ni črno-bela, vseskozi poziva k miru in s tem na neki način sledi tudi humanizmu avtorice romana Maruše Krese.

Igralska zasedba je odlična – to je z dolgim aplavzom ob odrskem poklonu poudarilo tudi premierno občinstvo – **Borutu Veselku** so očitno na kožo pisane vloge očetov, prav tako je **Vesna Jevnikar** v spominih na lastno preteklost jasna, hkrati pa popustljiva v vlogi matere, medtem ko je oba mlada partizana, bojevita in samozavestna, a hkrati tudi obupana in v strahu, upodobil ubrani igralski dvojec **Miha Rodman** in Tina Resman. V sicer klasični odrski postavitvi občudujemo natančnost v izmenjavanju dialogov in vlog na ravneh on in ona prej z on in ona pozneje.